

Chivotul legământului - două ipostaze

24 iulie 2005

Gili Cârstea

„Iată că voi face în Israel un lucru care va asurzi urechile oricui îl va auzi” (1 Sam 3:11).

Am fost avertizați că solia 1888 urmărea să aducă pe Hristos “mai proeminent” în fața lumii, iar acesta trebuia să fie un privilegiu al bisericii rămășiței. Ei i s-a făcut favoarea să descopere prima farmecul inegalabil al neprihănirii lui Hristos, pe care urma să-l comunice lumii sub puterea și influența ploii târzii. O imagine nouă și proaspătă a acelei neprihăniri punea caracterul lui Dumnezeu într-o lumină nouă (Isa 30:26), cu totul neapreciată de-a lungul secolelor.

Cum a ajuns omenirea să aibă o asemenea nevoie disperată de lumină asupra caracterului lui Dumnezeu? Cum se face că planeta noastră este acoperită de bezna necunoașterii lui Dumnezeu, deși toate bisericile și religiile declară că ele Îl cunosc pe Dumnezeu?

Suntem familiarizați cu explicațiile Spiritului Profeteției că Satana a făcut eforturi permanente de a deforma în ochii oamenilor caracterul lui Dumnezeu. Nu ne îndoim că “Satana și-a aruncat umbrele de-a lungul căii fiecărei ființe omenești, ca să poată reprezenta greșit pe Dumnezeu în fața lumii. El a îmbrăcat caracterul lui Dumnezeu cu atribute satanice, în totală contradicție cu adevărul. El L-a zugrăvit ca pe o ființă plină de răzbunare, ca pe un legiuitor a cărui lege este dincolo de posibilitatea omului de a o ține, și a implantat vrăjmășie în inima păcătosului, ca omul neregenerat să fie în rebeliune împotriva lui Dumnezeu” (RH 10 feb 1891). Credem și predicăm că “Satana, autorul păcatului și al urmărilor lui, făcuse pe oameni să privească la suferințe și moarte ca pornind de la Dumnezeu - o pedeapsă arbitrară dată din cauza păcatului” (DA 460).

Destul de rar ne-am întrebat când și cum a făcut el așa ceva. Unde a spus Satana că moartea pornește de la Dumnezeu? Ce publicații a folosit el spre a-și propaga ura? Unde am putea citi o disertație în care Satana Îl îmbracă pe Dumnezeu cu atribute satanice? Ce cărți a publicat el spre a-L prezenta pe Dumnezeu ca fiind răzbunător, arbitrar, sever, aspru și neiertător? La ce universități și-a prezentat el cursurile, de a reușit să convingă nu numai întreaga lume, ci și biserica rămășiței, că moartea este o pedeapsă pentru nesupunere și neascultare?

Răspunsul nu este ascuns în mister, deși ar putea să șocheze pe cei mai mulți dintre noi. Satana a folosit cea mai eficientă metodă de a-și impune politica mincinoasă, manipulând evenimente, fapte sau vorbe din istoria sacră, istorie care urma să fie înregistrată în Cuvântul lui Dumnezeu. Biblia, care urma să fie privită ca expresia autoritară a voinței divine, a fost permanent obiectul atenției speciale pentru fostul heruvim acoperitor. Dacă reușea să-și insinueze concepțiile pe paginile Scripturii, amestecându-le printre definițiile neprihănirii, dădea lovitura de grație planului de mântuire.

Dar cum să facă acest lucru, când servii lui Dumnezeu au scris mânați de Duhul Sfânt? Așa ceva era imposibil. Nu putea să-i amăgească și nici să-i constrângă spre a-i sluji interesele.

Nu-i rămânea decât o cale, dar această cale s-a dovedit atât de eficientă, încât a reușit să amăgească întreaga omenire. Tot ce trebuia să facă era să genereze, apoi să profite de orice breșă de securitate spre a lovi mortal pe cei amăgiți să se desprindă de protecția harului divin. Operând din umbră, și profitând de capacitățile lui speciale, râvnite de orice serviciu secret, el a "aranjat" anumite evenimente-cheie astfel ca pierderile umane să poată fi interpretate ca fiind un act al puterii arbitrare a lui Dumnezeu. Așa ceva este terorism la cel mai înalt nivel, iar diavolul a devenit expert în asemenea operațiuni.

Acum, când a sosit timpul pentru deschiderea cărților, urmașii lui Hristos sunt chemați să analizeze dovezile, să înțeleagă schemele ascunse ale conspirației și să vorbească. Scriptura trebuie analizată din această perspectivă, paginile ei trebuiesc scrutate și verificate spre a descoperi amprentele teroriștilor în toate evenimentele violente ale istoriei sacre. Deși teologii au închis demult aceste cazuri cu un verdict în defavoarea lui Dumnezeu, lumina despre neprihănirea lui Hristos impune redeschiderea lor. Este mai sănătos să deschidem acum aceste cazuri, decât să ne trezim în situația jenantă de a judeca, condamna și executa pe scaunul electric o Persoană, ca apoi să ne trezim că a fost vorba de o judecată eronată, generată de o anchetă superficială.

Există un caz tipic în Scriptură, prezentat cât se poate de explicit, despre modul în care Satana și-a predat lecțiile, iar oamenii le-au asimilat cu zel și au făcut din ele principii fundamentale despre caracterul lui Dumnezeu. Și ca efectul să fie cât mai penetrant în timp, înscenarea i s-a ticluit chiar marelui împărat David, fala lui Israel din toate veacurile, omul după inima lui Dumnezeu, exemplul de evlavie, curăție de inimă și sinceritate, părintele spiritual al Celui ce cândva urma să fie strigat "Fiul lui David" pe străzile Ierusalimului.

Poporul ales, cu câteva excepții notabile, a fost permanent târât în idolatrie de propunerile ispititoare ale adversarului. Dumnezeii străini și astarteele (1 Sam 7:3) au fost la ei acasă în poporul lui Dumnezeu, devenind astfel vulnerabili la amăgiri teribile. Cu o asemenea punere în scenă avem de-a face în cazul pe care îl discutăm.

Plasa în care a căzut marele David a început să se țeară pe timpul apostaziei lui Hofni și Fineas, cei doi fii ai lui Eli care au despărțit pe Dumnezeu de templul Său. Nebuniile celor doi preoți au degradat respectul poporului pentru templu, ca să nu mai vorbim despre semnificațiile profunde ale acestuia, care le scăpau complet. Iar atunci când Dumnezeu este batjocorit de liderii poporului ales, așa, ca din senin, filistenii năvălesc la frontiere. După înfrângerea din prima zi de luptă, poporul își aduce aminte că Domnul nu este cu ei: “Pentru ce ne-a lăsat Domnul să fim bătute astăzi de Filistenii? Haide să luăm de la Silo chivotul legământului Domnului, ca să vină în mijlocul nostru, și să ne izbăvească din mâna vrăjmașilor noștri” (1 Sam 4:3).

Chivotul a fost adus de Hofni și Fineas, acești destrăbălați netrebnici care târau pe Israel în apostazie. Vă rog să notați că celor doi nu li s-a întâmplat nici o nenorocire prin atingerea chivotului.

Văzând chivotul în tabără, armata a scos strigăte de bucurie “de s-a cutremurat pământul” (4:5). Noi știm că se bucurau degeaba, căci Domnul nu era cu ei. Au fost înfrânți din nou, fiii lui Eli au fost omorâți, iar chivotul a fost luat de filistenii. La aflarea veștilor triste, Eli cade și se lovește mortal, iar soția lui Fineas naște prematur și de pe patul de moarte își numește fiul I-Cabod (s-a dus slava) pentru că, zicea ea: “S-a dus slava din Israel, căci chivotul lui Dumnezeu este luat” (4:22).

Slava se duse demult din Israel, dar lor nu le venea să creadă, căci urechile le erau asurzite de “lucrul” pe care îl făcea Dumnezeu printre ei, fiind obligat să-i lase pe drumul lor fatal, sub amăgirile vrăjite ale șarpelui care le preda lecții despre caracterul lui Dumnezeu.

Dar, pentru moment, șarpele era ocupat cu prietenii lui, filistenii, cărora le preda un curs de scurtă durată despre caracterul Dumnezeului lui Israel. Filistenii au dus chivotul în casa dumnezeului lor, Dagon. A doua zi, Dagon era căzut cu fața la pământ în fața chivotului. Începuse operațiunea de panicare a populației, atât de familiară nouă în aceste zile tulburi. Plini de teamă, l-au așezat pe Dagon la locul lui, dar ziua următoare l-au găsit din nou căzut, cu capul și mâinile tăiate pe pragul templului. Pe măsură ce panica se instala, locuitorii Asdodului au fost loviți cu “bube la șezut,” cu scopul evident de a-i îngrozi. Deși ei credeau că Dumnezeu îi lovește, bubele respective erau aceleași “bube” care l-au lovit pe Iov, aveau aceeași origine și exact același scop secret.

Mai marii filistenilor au decis să trimită chivotul la Gat, dar locuitorii de acolo au fost și ei loviți de misterioasa boală la șezut. Odată cu suferința, panica și groaza, printre filistenii creștea ura împotriva acestui dumnezeu criminal. Locuitorii din Gat au trimis chivotul la Ecron. De ce nu l-au trimis de prima dată în Israel? Strategul terorist avea nevoie ca toată Palestina să știe ce fel de Dumnezeu este în realitate Cel ce Se prezintă ca un Miel. Groaza trebuia să cuprindă toată țara.

Când au văzut chivotul intrând în Ecron, locuitorii știau ce-i așteaptă, așa că au strigat paralizați de frică: “Au adus la noi chivotul Dumnezeului lui Israel, ca să ne omoare, pe noi și poporul nostru” (5:10).

“Ca să ne omoare.” Perfect. Acum era nevoie de un mic exemplu. Bubele la șezut au început să producă morți: “În toată cetatea era o groază de moarte, și mâna lui Dumnezeu apăsa cu putere. Oamenii care nu mureau, erau loviți cu bube la șezut, și țipetele cetății se înălțau până la cer” (5:11,12). Lecția progresa către stadii tot mai avansate. Dacă au înțeles că Dumnezeu îi omoară, campania terorii funcționa bine. Când crezi și declari că Dumnezeul lui Israel omoară oameni, nu mai ai nevoie decât de o singură lecție: Cum să-L calmezi, cum să-L satisfaci ca să te cruțe? Lecția a urmat imediat.

“Și Filistenii au chemat pe preoți și pe ghicitori, și au zis: ‘Ce să facem cu chivotul Domnului? Arătați-ne cum trebuie să-l trimitem înapoi la locul lui.’ Ei au răspuns: ‘Dacă trimiteți înapoi chivotul Dumnezeului lui Israel, să nu-l trimiteți cu mâna goală, ci aduceți lui Dumnezeu o jertfă pentru vină; atunci vă veți vindeca, și veți ști... pentru ce nu s-a îndepărtat mâna Lui de peste voi’” (6:2-3).

Preoții și ghicitorii lui Dagon vorbeau acum în numele Domnului? Să fim serioși... Aceștia erau slujitorii adâncimilor Satanei. Ei nu făceau decât să dea tușa finală proiectului terorii, întărind pentru milenii credința naivilor că Dumnezeu este mânios și Se calmează cu jertfe pentru vină. O asemenea credință l-a făcut pe Israel mai târziu să-și ardă copiii pe altarul lui Moloh, nemulțumit că jertfele de animale aduse lui Iehova nu i-au oferit protecția și bunăstarea sperate (1 Împ 11:7; Ier 32:35).

Filistenii învățaseră lecția, iar aceasta a fost înregistrată în istoria sacră. Ferește-te cât poți de mult de Dumnezeul lui Israel, iar atunci când te-a încolțit, singura soluție este să-i aduci jertfe. Până în ziua de azi filistenii urăsc de moarte pe Dumnezeul acela care i-a terorizat atunci. Nici unul nu s-a întors la credința adevărată. Lecția a fost asimilată perfect.

Acum urma partea cea mai importantă. Vor fi israeliții și împăratul lor elevi la fel de silitori ca filistenii?

Chivotul a ajuns pe teritoriul israelian unde, după un eveniment la fel de violent petrecut în Bet-Șemeș, este adus în Chiriat-Iearim, în casa lui Aminadab. A stat acolo timp de douăzeci de ani, până când împăratul David s-a hotărât, în cele din urmă, să aducă chivotul în Sion, cetatea lui David. Cu un corp de elită format din treizeci de mii de militari, David este pregătit să mute chivotul din casa lui Aminadab cu un car tras de boi. În acea dimineață, David nu știa că urma să i se predea o lecție despre mânia lui Dumnezeu care îl va marca pe viață. Nu știa nici că evenimentele acelei zile vor fi folosite pentru îndoctrinarea a milioane de oameni despre caracterul violent al lui Dumnezeu.

Nu vom intra în detalii, acest episod fiind analizat într-un articol separat. Doar amintim aici că, din motive necunoscute, boii de la car s-au împotmolit, carul

era gata să se răstoarne, iar Uza, însărcinat special cu supravegherea prețiosului transport, a sprijinit chivotul spre a nu se distruge. Atunci a fost lovit năprasnic, iar cei de față au fost ferm convinși că Dumnezeu l-a lovit pe Uza. Raportul biblic este scurt: “Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Uza, și Dumnezeu l-a lovit pe loc pentru păcatul lui, și a murit acolo lângă chivotul lui Dumnezeu” (6:7).

Biblia nu spune care a fost păcatul lui Uza, dar noi am dedus că el, nefiind levit, nu avea voie să atingă chivotul, așa cum spune Moise în Numeri 4:15.

Este Dumnezeu nostru atât de violent și iute la mânie atunci când cineva se atinge de lucrurile Lui? Cum se explică faptul că nici unul dintre filistenii care au capturat chivotul nu a fost omorât? Ei l-au transportat prin toate localitățile lor, fără să fie trăsniți la atingerea lui. De ce acest acces de mânie, care a stricat tot planul lui David? Dacă Domnul nu dorea să plece chivotul din casa lui Abinadab, de ce să Se folosească de o crimă oribilă? Nu era normal să-i transmită lui David că planul lui nu este bun, așa cum a făcut de atâtea ori?

Uza era unul dintre fiii lui Abinadab. Chivotul stătuse în casa lor mulți ani, fără să provoace nici un incident, iar Uza nu avusese nici o dorință de a atinge chivotul. Nu a fost un act premeditat. Uza s-a trezit că se răstoarnă chivotul peste el și gestul a fost aproape involuntar, o reacție firească a cuiva însărcinat cu protecția unui asemenea obiect. Mai important, în instrucțiunile lui Moise nu se spunea că persoanele care vor atinge obiectele templului vor fi omorâte de Dumnezeu. Raportul este clar: “Dar să nu se atingă de lucrurile sfinte, ca să nu moară” (Num 4:15).

Când avem de-a face cu un caz în care unii pun mâna pe chivot și mor, iar alții nu, este normal să ne întrebăm care sunt motivele. Și dacă respingem varianta absurdă cum că filistenii aveau leviți printre ei care să poarte chivotul, atunci singura explicație posibilă rămâne aceea a conspirației.

Vrăjmașul a fost pe urmele lui Israel de la început. Operând din spatele cortinei, el incita la răscoală împotriva legilor vieții, ca apoi să lovească mortal pe cei rămași fără protecția harului divin. Israel însă a fost greoi în a înțelege operațiunile secrete ale diavolului, deși Dumnezeu nu a pierdut nici un prilej de a-i avertiza că există spații mortale peste tot în jurul lor. Le-a spus, prin Moise, că atunci când se vor lăsa atrași de idolatria lumii, vor năvăli peste ei o mulțime de necazuri, datorită lipsei protecției divine (Deut 31:17). Prin Iona le-a spus că cei ce se alipesc de idoli îndepărtează îndurarea de la ei (Iona 2:8). Prin Osea le-a spus că atunci când vor lepăda binele cu scârbă, vrăjmașul va fi pe urmele lor (Osea 8:3).

Ce căuta vrăjmașul pe urmele lor? Nimic altceva decât să-și predea lecțiile despre caracterul lui Dumnezeu. Acolo unde existau condiții prielnice – membri ai poporului ales, persoane lipsite de protecție divină și un eveniment important legat de lucrarea lui Dumnezeu – el intervenea cu uneltele lui, știind că audiența va fi amăgită iar Dumnezeu va fi socotit responsabil.

Așa a fost acum. Aducerea chivotului la Hebron era un eveniment major, omul lui Dumnezeu și împăratul lui Israel era prezent, iar Satana avea acolo un pion de sacrificat, tocmai bun pentru scopurile lui. Rezultatul a fost exact cel sperat. David este cuprins de frică și renunță pe loc să mai aducă chivotul acasă la el. Avea în față violența și cruzimea fără margini a unui Dumnezeu drept, fără milă sau iertare. David era convins că Uza nu se făcuse vinovat de o asemenea pedeapsă, dar nu îndrăznea să comenteze. Toți erau terorizați și confuzi, nereușind să înțeleagă ce se întâmplă. Dacă prezența chivotului aduce o asemenea pedeapsă instantanee pentru păcat, cine ar mai dori să-l aibă aproape?

David s-a dovedit un elev la fel de silitor ca filistenii. A înțeles repede că prezența chivotului omoară, iar reacția a fost una normală. Nu dorea să mai aibă de-a face cu chivotul Domnului: “David s-a temut de Domnul în ziua aceea și a zis: ‘Cum să intre chivotul Domnului la mine?’ N-a vrut să aducă chivotul Domnului la el în cetatea lui David, și l-a dus în casa lui Obed-Edom din Gat” (6:9-10).

Interesantă răsturnare de situație. Câteva minute înainte, alaiul regal cu surle și trâmbițe, cu veselie și pompă, aducea chivotul și prezența divină în capitala țării, cu credința fermă că astfel Dumnezeu este onorat din nou ca Domn și Stăpân, Călăuzitor și Protector al lui Israel. Și era perfect adevărat. Acum, după atacul terorist al diavolului, planul este spulberat, David este îngrozit și renunță imediat la actul reparator prin care națiunea recunoștea suveranitatea lui Iehova. Motivul? Frica de moarte. Rezultatul pe termen lung? Satana a reușit să-i facă pe oameni “să privească la suferințe și moarte ca pornind de la Dumnezeu - o pedeapsă arbitrară dată din cauza păcatului” (DA 460). I-a făcut să privească așa folosind chiar Scriptura, cea mai eficientă cale de a-și prezenta teologia.

Dumnezeu nu S-a mâniat pe David, așa cum ar fi fost de așteptat dacă El era un călău fără milă. Din contră, plin de respect pentru slăbiciunile lor, El S-a lăsat din nou pus la colț de copiii Săi îngroziți. Așteptând să le treacă frica, El a binecuvântat casa lui Obed-Edom, a onorat adăpostul modest care I s-a oferit, deși locul chivotului era în cortul întâlnirii, în inima țării. Tot așa a făcut și atunci când Se afla în Hristos, împăcând lumea cu Sine, o lume speriată, îngrozită, terorizată de violența unui Dumnezeu “drept,” așa cum Îl proiecta vrăjmașul în ochii lor.

Chivotul a stat trei luni în casa lui Obed-Edom, până când David s-a decis să-l ia de acolo. Dar groaza nu dispăruse din popor. Cei care transportau obiectul periculos erau încă sub impresia nimicirii lui Uza. La fiecare șase pași se opreau și aduceau jertfă un bou și un vițel gras. Vă dați seama în ce situație jenantă se afla guvernarea divină, umilită de asemenea concepții deformate despre frumusețea neprihănirii? Dumnezeu nu ceruse niciodată așa ceva. Acei oameni se protejau cu sânge împotriva mâniei Dumnezeului al cărui chivot îl purtau, și care se dovedise atât de periculos. Paralizați de frică, ei sperau să ajungă la capătul drumului vii și nevătămați contând pe sacrificiile de sânge care blocau mânia. Satana și oștile lui se felicitau pentru un asemenea succes formidabil. Reușiseră să strice adevărul

despre caracterul lui Dumnezeu pentru mii de ani, chiar prin poporul ales, popor care scria istoria sacră în cea mai cumplită beznă despre farmecul inegalabil al lui Hristos.

Prin astfel de operațiuni sub acoperire, diavolul a deformat complet semnificația jertfelor de la templu. Deși scopul lor era să-i țină treji la adevărul că păcatul ucide, iar Cineva a fost lovit în locul lor, poporul vedea acum jertfele ca un fel de protecție împotriva mâniei lui Dumnezeu. Întregul sistem ceremonial fusese pervertit dincolo de orice reparație.

Cum a reacționat Dumnezeu în fața acestor depărtări uluitoare de la adevăr? El a ridicat, la timpul convenit, un monument viu al întregului sistem ceremonial. A trimis familiei omenеști adevăratul Chivot, în care Șekina a strălucit din nou sub privirile uimite ale unei omeniri îngrozite, speriate și temătoare de Creatorul ei.

Chivotul Legământului a venit printre noi, plin de har și de adevăr, “și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14). El a umblat printre păcătoși fără nici o vătămare pentru aceștia. A fost atins de hoți, prostituate, criminali, oportuniști, mincinoși, demonizați, fără ca vreunul dintre ei să fie lovit cu moartea. Din contră, atingerea Lui era vindecătoare pentru toți cei care aveau încredere în El. Savanții lui Israel așteptau ca atingerea Lui să producă moartea păcătoșilor, și au fost dezamăgiți să constate că atingerea producea vindecare. Nu așa cunoșteau ei chivotul Domnului.

Chivotul a fost mereu “Dumnezeu cu noi.” De la El plecau izvoarele vieții – vindecare, pace, libertate, protecție, înțelegere, răbdare, dragoste. Dumnezeu nu este izvorul morții, iar Hristos, adevăratul Chivot, a fost o pildă vie despre această realitate. El a fost tratat cu mare violență, fără absolut nici o vină, dar nici unul dintre cei care s-au atins de El nu a fost trăsniț ca Uza.

Al Doilea Chivot a venit să strice “lucrările” diavolului, demascând vasta conspirație care întuneca pământul cu imagini deformate despre Tatăl nostru ceresc. În El, Dumnezeu S-a descoperit a fi un Părinte iubitor, sensibil, interesat de binele copiilor Săi aflați în necaz. Viața Lui marcată de dragoste dezinteresată ar fi trebuit să clarifice pentru totdeauna uneltirile prin care diavolul își predica ideile despre caracterul lui Dumnezeu.

Ce constatăm noi astăzi? Biserica rămășiței privește mai mult în manualele diavolului pentru o concepție corectă despre chipul divin. Evenimentele alterate de intervențiile teroriste ale diavolului sunt dovezi mai puternice decât viața și lucrarea lui Hristos. Primul chivot, cu care diavolul a îngrozit pe oameni prin manipulări grotești, are mai multă autoritate în biserică decât al doilea Chivot, din care s-au scurs valuri de dragoste pentru toate categoriile de păcătoși.

Aceasta era criza pe care solia neprihănirii lui Hristos trimisă prin frații Waggoner și Jones trebuia să o clarifice. Solia era o prezentare mai proeminentă a Răscumpărătorului, al cărui sânge trebuia văzut altfel decât ca o pavază în fața mâniei lui Dumnezeu. Era o invitație de a reexamina Golgota, de a vedea în lege o

transcriere a caracterului divin. Aceasta ne-ar fi schimbat complet percepția asupra scenelor violente care au însângerat istoria sacră, iar Dumnezeu ar fi fost eliberat repede de acuzațiile absurde care I se aduc.

Dar imaginea aceasta mai proeminentă despre Chivotul lui Dumnezeu a fost refuzată de pionierii noștri. Nu au avut curajul să privească taina lui Dumnezeu fără mährama răstălmăcirilor diavolului. Taina crucii continuă să rămână o taină pentru cei mai mulți dintre noi, în ciuda îndemnului iubitor care ni s-a făcut:

“Taina crucii explică toate celelalte taine. În lumina care se revarsă de pe Calvar, trăsăturile de caracter ale lui Dumnezeu, care ne-au umplut de teamă și uimire, apar frumoase și atrăgătoare. Vedem că îndurarea, mila și dragostea părintească se unesc cu sfințenia, dreptatea și puterea. Privind mărirea tronului Său, înalt și maiestuos, vedem manifestarea delicată a caracterului Său și înțelegem, ca niciodată mai înainte, însemnătatea aceluși nume scump, ‘Tatăl nostru’” (GC 652).
